

[Arne Larsen.]

ditionerne for den slags anlægsarbejder herhjemme, men det ville også gøre trafiknettet til et privat profitforetagende med den risiko, det indebærer for almindelige fordyrelser over en bred front.

For nogle dage siden fik regeringen en henvendelse fra LO, som på sine medlemsorganisationers vegne slog kraftigt til lyd for, at broarbejderne og lufthavnsanlægget kom i gang så hurtigt som muligt på baggrund af den alt for store arbejdsløshed, som vi stadig væk har. Arbejdskraften til løsning af opgaverne har vi. Tusinder går og venter på at komme i gang. Vi vil meget kraftigt støtte denne henvendelse, og netop set ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt vil det være ønskeligt så hurtigt som muligt at få påbegyndt disse store trafik anlæg.

Foruden de samfundsøkonomiske overvejelser spiller også politiske synspunkter en væsentlig rolle ved prioriteringen, og af politiske grunde finder SF, at storlufthavnen på Saltholm og den faste forbindelse over Øresund må prioriteres meget højt. Det er simpelt hen et spørgsmål om, hvorvidt Danmark skal knyttes til Norden eller til Tyskland. Dernæst, men for os gerne samtidig hermed, bygning af en fast forbindelse over Store-Bælt. Endvidere en forstærket indsats for at få løst de stor-københavnske trafikproblemer og en forcing af hovedvejsanlæggene og motorvejsanlæggene ude over landet. Det er den rækkefølge, hvori socialistisk folkeparti mener vi må gå i gang med de kommende meget store trafik anlæg.

Sigsgaard: Under debatten den 22. maj udtrykte jeg tilfredshed med, at ministeren ville komme med en redegørelse, der så kunne danne udgangspunkt for en debat om rækkefølgen og omfanget af trafikinvesteringerne. Jeg sagde samtidig, at grundlaget måtte være til stede i form af bl. a. en samlet oversigt over de ønskede trafikinvesteringer. Desværre var det grundlag ikke til stede, og ministerens redegørelse i tirsdags blev da også nærmest et uforpligtende causeri, som folketinget ikke har så særlig megen gavn af. De samlede indlæg, der ligesom kunne give et helhedsbillede af partiernes trafikpolitik, kunne

man på den baggrund ikke forvente, og det har vi jo heller ikke fået.

Jeg skal begrænse mig til at trække nogle få hovedsynspunkter op.

Først spørgsmålet om privat eller offentlig finansiering af de store trafik anlæg. Det er simpelt hen sort magi, når flertallet i tinget og ikke mindst socialdemokratiet — og tidligere SF, men nu har man, forstod jeg på hr. Arne Larsen, skiftet politik — vil give det udseende af, at når bare store private koncerner foretager trafikinvesteringerne, så er de gratis for skatteyderne og for staten. Det er selvfølgelig vrøvl. Vi har en bestemt mængde arbejdskraft. Skal der foretages ekstra trafikinvesteringer, ja, så skal der bruges arbejdskraft, som ellers kunne have været brugt til andre ting, skoler eller plejehjem f. eks. Vi har begrænsede muligheder for at skaffe kapital. Skal der ekstra mange penge til dyre broer og lufthavne, så går det naturligvis ud over andre ting, ganske uanset om broerne skal bygges af private eller af staten.

I den forbindelse kan det undre, at ikke bare socialdemokratiet og SF, men også LO er gået hen og blevet, hvad jeg vil kalde stål- og betonædere. I LOs henvendelse til regeringen forleden hed det, at nu skulle der gang i lufthavne og broer af hensyn til beskæftigelsen. For det første kan trafikinvesteringerne hverken på kort eller lang sigt løse arbejdsløshedsproblemet. Der går en rum tid med projekteringen, hvor der ikke er brug for megen arbejdskraft, og hvad vil man på lang sigt, når alle tænkelige broer er bygget? Man skulle hellere gøre sig klart, at det er strukturarbejdsløshed, vi først og fremmest har, og den klares ad andre veje, ikke mindst gennem bedre uddannelse af alle lønarbejdere. Her bør der i stedet gøres en indsats.

Selvfølgelig kan man være enig i, at anlægsvirksomheden bør sættes op. Men hvorfor er man så sikker på, at det netop er broer og lufthavne, som folk går og sukker efter? Der er langt mere jordnære problemer, der bør prioriteres højere. Vi mangler hospitaler, børneinstitutioner, plejehjem og boliger — man kunne fortsætte opremsningen — og det er de mangler, der mærkes hver dag af den brede befolkning. For resten er det forbløffende, at såkaldt